אזובו של זב יורוקו ושכבת זרעו ומימי

רגליו יודם הגדה מטמאין בין במגע בין במשא ודלמא ה"ג לפי שא"א בלא צחצוחי

זיבה א"כ לתנייה גבי זובו מ"ש דקתני לה

גבי רוקו אלא משום דאתי מרוקו א"ל רב

אחא מדפתי לרבינא והא האי תנא לא

דריש דיו ואע"ג דלא מפריך ק"ו 6דתניא

ימפץ במת מניין ודין הוא ומה פכין קמנים

שמהורים בזב מממא במת מפץ שמממא

בזב אינו דין שיממא במת וקמייתי לה בין למומאת ערב בין למומאת שבעה ואמאי אימא אהני ק"ו למומאת ערב ואהני דיו לאפוקי מומאת שבעה א"ל כבר רמא ניהליה ר"ג בר זכריה לאביי וא"ל אביי תנא

ממפץ בשרץ מייתי לה וה"ק -מפץ בשרץ

מניין ודין הוא ומה פכין קמנים שמהורים

בזב ממאין בשרץ מפץ שממא בזב אינו דין שיהא ממא בשרץ אלא מפץ במת מניין

. נאמר יבגד ועור בשרץ ונאמר יבגד ועור

במת מה בגד ועור האמור בשרץ מפץ

ממא בו אף בגד ועור האמור במת מפץ

ממא בו ימופנה דאי לא מופנה איכא

למפרך מה לשרץ שכן מטמא בכעדשה תאמר במת שאין מטמא בכעדשה אלא

בכזית לאיי אפנויי מופנה מכדי שרץ אתקש

לשכבת זרע דכתיב יאו איש אשר תצא וגו' וסמיך ליה יאו איש אשר יגע בכל שרץ וכתיב ביה בשכבת זרע יוכל בגד וכל עור

אשר יהיה עליו שכבת זרע בגד ועור דכתב

רחמנא בשרץ למה לי ש"מ לאפנויי ואכתי

מופנה מצד אחד הוא הניחא למ"ד יימופנה

מצד אחד למידין ואין משיבין שפיר אלא

למ"ד הלמידין ומשיבין מאי איכא למימר

דמת נמי אפנויי מופנה מכדי מת אתקש

לשכבת זרע דכתיב יוהנוגע בכל ממא נפש

או איש אשר תצא ממנו וגו' וכתיב ביה

בשכבת זרע וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע בגד ועור דכתב רחמנא במת למה לי ש"מ לאפנויי והוי מופנה

משני צדרין הניחא למ"ר ®דון מינה ואוקי

בַאתרא אלא למ"ר דון מינה ומינה מאי איכא

למימר אמר רבא אַמר קרא יוכבסתם בגדיכם

ביום השביעי יכל ממאות שאתם מממאין

במת לא יהו פחותין משבעה ותהא שן _{סמליק} גיס יון מינס ומינס. ורגל חייב ברשות הרבים מקל וחומר ומה קרן שברשות הניזק אינו משלם אלא חצי נזק ברשות הרבים חייבת שן ורגל שברשות הניזק משלם

זובו של זב. וכולהו הנך מפרש בפ' דם הנדה (נדה דף נה:) דמטמאו

במשח: ה"ל לחני. ש"ו גבי זוב: דחסיה מרוקו. כדגמרינן לעיל [ע"ח]

מה טהור בטהור כו': מפן במת מניין. שמטמא לפי שנאמר במת גבי

מדין וכל בגד וכל כלי עור וגו' (במדבר לא) וזה אינו לא בכלל בגד ולא

בכלל עור ולא בכלל כלי עץ מניין

שאפי׳ הוא מטמא באהל המת: פכין

הטנים טהורים בוב. בכל טומאותיו

דכלי חרם אין מטמא אלא מאוירו

ומתוך שפיו שלו לר חין יכול להכנים

אלבעו לתוכו ולמדרס נמי לא חזי

ובהיסט נמי להכי אפקיה רחמנא

להיסט כלי חרס בוב בלשון מגע

כדכתיב (ויקרא טו) י (וכל כלי) חרס

אשר יגע בו הזב וגו' ומהכא נפקא

לן דוב מטמא בהיסט למימר דכל

שאינו ראוי לטמא במגעו אינו

מטמא בהסיטו: מטמא באהל המת.

דכתיב ח (שם יא) וכל כלי פתוח וגו׳

ואי זהו כלי שטומאתו קודמת לפתחו

הוי אומר זה כלי חרס וכתיב טמא

הוא ואפי׳ פיו לר הרי הוא ראוי

להאהיל עליו: מפך שמעמא בוב.

שראוי למשכב וכתיב המשכב אשר

ישכב וגו' (שם טו): וקמייםי ליה.

מפן שיהא טמא במת ז' ימים כשאר

כלים שבחהל המת: ליהני דיו

למעוטי מטומאם שבעה. דהא זב

לה מטמה ליה במשכבו הלה טומחת

ערב: סנא ממפן בשרן מייםי ליה.

מפץ במת ובג"ש כדלקמן נאמר בגד

ועור כו' ולאו בק"ו מזב כדאמרת

והך משנה ה"ק מפץ בשרץ מנא ליה.

ואית דגרסי תנא מפך בשרך מייתי

כלומר והאי תנא מפן בשרך הוא

דמייתי בק"ו מזב ולטומאת ערב ולא

מפן במת: טמה בשרן. דשרן

מטמא בכעדשה וראוי הוא ליכנס

בפי פך קטן: הניחא למ"ד דון מינה

ואוקי באסרא. איכא למימר דלא

אינטריכא בגד ועור דמת אלא

לאפנויי דגמרינן לה מש"ז לקבולי

טומאת מת ומוקמינן טומאת מת

באתרא מה בשאר כלים טומאת

שבעה אף גבי מפן טומאת ז': אנא

למ"ד דון מינה ומינה. דמילתה

דילפינן ליה ממילתא אחריתי לכל

מילי דיינינו ליה מינה מפץ במת

לטומאת שבעה מנלן ש (השתא בגד

ועור דמת אילטריך) דאי ' [משרך הוה גמר '] אמינא טומאת ערב הוא דאית ליה: וככסתם בגדיכם

וגו'. וגזירת הכתוב הוא דלא אמרינן ביה דון מינה ומינה:

עם א מיי פ״א מהלי מטמאי משכב ומושב

הלכה יב סמג עשין רמא

פא ג מייי שם הלי ח: פב ד ה מייי פ״א מהלי כלים הלכה יג ופכ״ג

הלכה א:

שנ ו מיי פ״ה מהלכות טומאת מת הלכה א

סמג עשין רלא:

רבינו חננאל

אלא האי תנא הוא, דתנן

ורוקו ושכבת זרעו ומימי

רגליו ודם נידה, שמטמאין

. במגע ובמשא. דדייקינן

משום דאתנייא גבי רוקו ולא קתני ליה גבי זובו,

ש״מ דמרוקו מרבה ומייתי

ש כו זכורקן כווברו זכורוני ליה, וקתני בין במגע בין במשא. אמר ליה ר' אחא

מדפתי לרבינא והא האי תנא

מו פור יוד בא האי הנא דלא דריש דיו אע"ג דלא מפריך ק"ו, דתניא מפץ במת

מניין, ודין הוא ומה פכין קטנים שטהורין בזב טמאין

במת, מפץ שמטמא בזב

דיז הוא שיהא טמא במת.

וקתני לה בין לטומאת ערב

יבין ובין לטומאת ז׳, ואמאי להני

ה"ו לטומאה סתם ולהני דיו

ק די כוומאה סופו דיהני דיר למעוטי מטומאת ז'. **פי',** פכים קטנין כלי חרש עגולין

שאין בהן לא שכיבה ולא ישיבה, דגרסי׳ במסכת שבת

פ׳ אמר ר׳ עקיבה ומדרס כלי

חרש מנא לן דטהור, אמ׳

חזקיה דאמ' קרא ואיש אשר יגע במשכבו, מקיש משכבו

לו מה הוא אית ליה טהרה

במקוה אף משכבו דאית

במקודה אף משכבו האדת ליה טהרה במקוה, לאפוקי כלי חרש דלית ליה טהרה

במקוה. מתיב ר' אילעא מפץ במת מניין. ודין הוא,

ומה פכין קטנין שטהורין בזב טמאין במת כו'. רבא אמ' מדרס כלי חרש דטהור

מהכא וכל כלי פתוח אשר

מורט זכל כלי פותוו אין אין צמיד פתיל עליו טמא. הא יש צמיד פתיל עליו, טהור. מאי לאו דיחדינהו

לאשתו נידה, וקאמר רחמ׳ טהור. ותנינן בתורת כהנים

וכל אשר ישב עליו הזב

יטמא, יכול כפה סאה או תרקב וישב עליה יהא טמא

ת"ל אשר ישב עליו. המיוחד

לישיבה. פרט לזה שאומרי׳ לו עמוד ונעשה מלאכתינו.

נתברר תורת פכין קטנים. וכת' במת וכל בגד או עור

וכל מעשה עזים וכל כלי עץ

. תתחטאו, וכת׳ נמי במת וכל

כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל וגו׳, והוא מפורש בשחיטת חולין אחרית פ״א,

במת. וילפינן למפץ מינייהו, ומה פכין שטהורין בזב טמאים במת, מפץ שהוא

בזב כשאר כל משכב ומושב,

שהוא חמור שאפי' פכיז

שחוא חמוז שאפי פכין קטנין טמאין במת כדאמרינן. ועמדה, כי המפץ טמא במת

למעלה מהז זובו

. שלזב

שם הלכה יד:

ל) שבת פד., ב) שבת סד.,ג) נדה כב:], ד) [שבת קלת. יבמות ע:], ד) [יבמות עח: וש"ג], ו) [לעיל כא:], ז) [ל"ל וכלין, ה) [לשיל כמוגן, ה) [ליית וכלין, ה) [לייל במדבר יט], ט) רשייל מייז ועיי רשייה, ט (רש"ל], ל) בס"א: משרץ (י) [רש"ל], ל) בס"א: משרץ גמר הוה, (י) [כדאיתא שבועות י. זבחים מט:ז.

תורה אור השלם

ו. וִכֹל אֲשֶׁר יִפֹּל עֶלְיו מֵהֶם בְּמֹתֶם יִּטְמֶא מִבֶּל בְּלִי עֵץ בְּמֹתֶם יִּטְמֶא מִבְּל בְּלִי עֵץ אוֹ בָּגֶד אוֹ עוֹר אוֹ שָׂק בְּל בְּלִי אֲשֶׁר יֵצְשֶׂה מְלָאבָה בהם במים יובא וטמא עד בְּיֶה בַּבַּיָה וּיְלְהַא וְּיְבֵּא בּּוּ הָעֶרָב וְטְהַר: ויקרא יא לכ 2. וְכָל בָּגִד וְכָל כְּלִי עוֹר וְכָל מַעֲשַׂה עִוּים וְכָל כְּלִי

3. איש איש מזרע אהרו נ. אָש אָיש טָּנָיָע ע נַּיְיָהְר וְהוּא צְרוּע אוֹ וְב בַּקְּרְשִׁים לא יאכַל עֵד אֲשֶׁר יִּטְהָר ַרַ עַר אֲשֶׁר יִטְהָר יִנְיהָר יִנְיהָר הָנַגַעַ בְּכָל טְמֵא נֶפֶשׁ אוֹ אִישׁ אֲשׁר פּייי וְזַיֵּבְּגֵּל בְּבֶּיּ/ רְ אִישׁ אֲשֶׁר שִׁכְבַת זְרַע: שִׁכְבַת זְרַע: ויקרא כב ד 4. אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר יִגַע בָּכָל 4. או אִישׁ אֲשֶׁוּ יְגַּעּ בְּּבְּּל שֶׁרֶץ אֲשֶׁר יִטְמָא לוֹ אוֹ בָאָדָם אֲשֶׁר יִטְמָא לוֹ לְכֹל ייקרא כב ה טמאתו: 5. וְכָל בָּגֶד וְכָל עוֹר אֲשֶׁר היה עליו שכבת זרע וכבס במים וטמא עד הערב:

6. וִכְבַּסְתָּם בִּגְדֵיכֶם בִּיּוֹם יי וּיִבְּיָּעִי וּטְהַרְתָּם וְאַחַר הַשְּׁבִיעִי וּטְהַרְתָּם וְאַחַר תָּבֹאוּ אֶל הַמַּחֲנָה:

במדבר לא כד 1. כי יבער איש שדה או ם וְשִׁלַח אֶת בְּעִירוֹ וּבִעֵר בְּשְׂרֵה אַחֵר מֵיטֵב שְׂרֵהוּ וּמֵיטֵב כַּרְמוֹ יִשְׁלָם:

הגהות הב"ח (ה) תום' ד"ה ומה וכו' לא

מטמא כדפי׳ בקונטרס ב. ב [במס׳ שבת]:

גליון הש"ם

תום' ד"ה וקמיתי בו' אין נעשה אב השומאה. עי' פסחים דף ז ע"ל תוספות ד"ה רציעי:

הגהות הגר"א

מום' ד"ה ומה כו' [א] תום' ל"ה ומה כו' (שיכול לתלות שער של מת בפיהן) תא"מ (ועיין בהגהות :(ב"ב)

> מוסף רש"י . הובא בסוף המסכת

רבינו חננאל (המשך) מופנה הוא ואין צריך כלל, ודבריו פשוטין הן. כי השרץ איתקש לשכבת זרע דכת׳ או איש אשר תצא ממנו שכבת זרע, וכת׳ או איש אשר יגע בכל שרץ, וכת׳ בשכבת זרע וכל בגד או עור וג׳. דמת נמי מופנה הוא, מכדי כתי׳ והנוגע בכל טמא נפש או הנוגע בכל טמא נפש או איש אשר תצא ממנו שכבת זרע, הנה איתקש טמא מת

בגזירה שוה אע"ג דשרך גופיה גמרינן מקל וחומר ככתוב בהדיא חשיב ביה: לשכבת זרע. וכת' בשכבת זרע וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע. בגד ועור דכת' רחמ' במת למה לי, ש"מ לאפנויי. ולמינו מהמפק במת סתם והוא טומאת ד. **תוב אקשיי, הניחא למאן דאמ' דון מינה ואוקים באתרא, א**לא למאן דאמ' דון מינה מאי איכא דאמרי דון מינה ומינה, וכך פירושר תלמד מפץ במת ממפץ בשרץ מה שרץ טמא אף במת טמא, ומה שרץ טומאת ערב. אף במת טומאת ערב, מאי איכא למימר. ופריק רבא, הכי אמר רבא, טומאת מפץ במת ז' מהכא וכבסתם בגדיכם ביום השביעי, כל טמאות שאתם מטמאין במת לא יהיו פחותים מז'. וקיימא לן מפץ אין לו טהרה במקוה, וטהרתן כדתנינן בתוספת׳ מפץ שעשאו לקורות אע״פ שמשתמש בו, טהור. היה טמא ועשאו לקורות טמא עד שיקבענו במסמר. ובסופה שנו, מאימתי טהרותו ב"ש אומי השיחבל וב"א אומי משיתהבר, דברי רי מאיר וכרו. נמצא חבולו או חבורו מטהרו, כגון שנו, מאימתי טהרותו ב"ש אומי השיחבל וב"א אומי משיתהבר, דברי רי מאיר וכרו. נמצא חבולו או חבורו מטהרו, כגון כלי חרס שאין לו טהרה במקוה שבירתו מטהרתו. חזרנו לדקדק על דברי משנתנו ותהא שן ורגל חייבות ברשוי הרבי׳ מק"ו.

מבין במת בו'. הא דאמרינן בכל דוכחין (נדה מע. סוכה כ.) כל המטמא מדרס מטמא טמא מת מהכא נפקא:

ומה פבין קשנים שמהורין בוב. שחין יכול ליגע נהס נתוכס מפני שפיהם לר ובהיסט נמי לא מטמא כדפירש בקונט׳ מה שבא לכלל מגע בא לכלל היסט ושאין

בהדיא וכי ירוק הזב בטהור פשיטא דלא בעינן ביה ראוי לנגיעת בשר: מפץ שמשמא בזב בו'. וא"ת

יוכיח שמטמא בזב בהיסט כדפ"ל וטהור במת ואומר ר"ת דלא שייך למימר יוכיח מצמיד פתיל שהרי דמה שתנותה בהיסנו זהו משום דהוי ככולו הוי אומר זה הסיטו ובמת נמי

לפות הי מותר זה הסיטר זכנת מתי משלם אלא חצי גזק ברשות הרבים חייבת שן ורגל שברשות הניזק משלם מתה: וקמיתר ליה בין לשומאת שבעה. מיתה נזק שלם אינו דין שברה"ר חייב אמר קרא יובער בשדה אחר יולא ברה"ר ערב בין לשומאת שבעה. מיתה ליה טהרה צמקוה כדלתרינן צפרק ר' עקיצא (שבת דף פד:) ואין לותר דין טותאת שבעה קאתר ליה טהרה צמקה לד הטומאה כדין דצר שמטמא טותאת שצעה הא כיון דלית ליה טהרה צמקוה ° אין נעשה אז הטומאה כדין דצר שמטמא טומאת שצעה הא כיון דלית ליה טהרה צמקוה ° אין נעשה אז הטומאה כדון דצר שמטמא טומאת שצעה הא כיון דלית ליה טהרה צמקוה ° אין נעשה אז הטומאה כדין דצר שמטמא טומאת שצעה הא כיון דלית ליה טהרה צמקוה ° אין נעשה אז הטומאה כדין דצר שמטמא טומאת שבעה הא כיון דלית ליה טהרה צמקוה יודער ביידע הטומאה כדין דצר שמטמא טומאת שבעה הא כיון דלית ליה טהרה צמקוה יודער ביידע הטומאה ביידע הטומאה ביידע המומאה ביידע השבעה הא כיון דלית ליה טהרה צמקוה יודער ביידע הטומאה ביידע הטומאה ביידע השבעה הא ביידע השבעה הא כיון דלית ליה טהרה צמקוה יודער ביידע הטומאה ביידע השבעה הא טומאה ביידע השבעה האיכה ביידע השבעה היידע היידע השבעה ביידע היידע הוא ביידע השבעה ביידע היידע השבעה ביידע השבעה ביידע השבעה ביידע השבעה ביידע היידע השבעם היידע השבע בשריטת וחלין אחדית פ א, איזהו כלי שטמאה קודמת לפתחו, כלומ׳ שטומאתו מאויר, הוי אומ׳ זה כלי חרס. הרי למדנו שפכים קטנים טהורין במדרס זב וטמאין בסוף עירובין (דף קד:) וי"ל דהאי ק"ו נמי מהני לפשוטי כלי עך המיוחדים למדרס שטמא במת ומייתי להו לטומאת שבעה א"נ
בסוף עירובין (דף קד:) וי"ל דהאי ק"ו נמי מהני לפשוטי כלי עך המיוחדים למדרס שטמא במת ומייתי להו לטומאת שבעה א"נ
הברייתא מיירי בכל מפצים בין מפך של עך שיש לו טהרה במקוה בין מפך של שיפה וגמי ובמסכת שבת (דף פד.) פריך ממפך של
שיפה וגמי והכא פריך ממפך של עך: ע"ל מופנה משני צדרין. חימה למה לי גז"ש כיון דאיחקש מת לשכבת זרע וש"ז לשרך
דבכל החורה כולה למידין למד מן הלמד חוץ מן הקדשים 10 ו"ל דעל כרחך לאו לכל מילי גמרי מהדדי לא מהיקישא ולא מגזירה שוה מכלל משכב ומושב וטמא אינו דין שיהא טמא במת לבכל המורה פרק שני דחולין ודף ליה) גבי הכשר דחד לטומאת מת וחד לטומאת שרץ ולריכא ומדאילטריך ג"ש הוא דשמעינן דלכל מילי לא גמירי מהדדי כי אם לגבי הך דהכא ובסוף פרק במה אשה (שבח דף סד.) לרבות דבר הבא מוגב הסוס ומוגב הפרה דלכל מילי לא גמירי מהדדי כי אם לגבי הך דהכא ובסוף פרק במה אשה (שבח דף סד.) לרבות דבר הבא מוגב הסוס ומוגב הפרה שענין אחד הם לטמא בשניהם וכן ידות הכלים והאוכלים דילפינן בהעור והרוטב (חולין דף קיח.) לא מלריך תרי קראי למת ולשרץ: אכלר קרא ובכסתם בגדיכם. וא"ת ולילף מק"ו כדמעיקרא וי"ל דאטומאה דכמיב בהדיא משמע ליה קרא והשתא דילפינן ממ בק"ו, אם המפץ הזה מטמא בזב שהוא קל על אחת כמה וכמה שיטמא במת

בא לכלל מגע כו' ואע"פ שראוי לנגיעת שער הזב לא מטמא (א) משום דבעינן ראוי לנגיעת בשר דטומאת שער נפקח לן מבשר הזב וח"ת דבפרק קמא דנדה (דף ה:) אמרינן דכלי חרס המוקף למיד פחיל הניצול באהל המת אין ניצול במעת לעת שבנדה ובהנוקין (גיטין דף סא:) נמי פריך בסופו וניחוש שמא תסיטס אשתו נדה אלמא משמע דמטמא הסמן אנ"ג דאין בא לכלל מגע ואור"ת דלמיד פתיל בא לכלל מגע חשבינן ליה מפני שעומד להפתח ואע"ג דגבי קולית נבילה אמר בהעור והרוטב (מולין דף קכו:) דמחוסר נקיבה כמחוסר מעשה דמי ואע"ג שחשב עליה לנוקבה אין מטמא במשא דהתם סתמא אין עומדת לנקיבה אלא ע"י מחשבתו אבל למיד פחיל סתמו עומד להפתח וא״ת מה לפרין קטנים שכן מטמא מאוירן אש שיכול לחלות שער של מת בפיהן ובסמוך נמי דיינינן ק"ו מפכין קטנים דמטמא בשרץ ואם כן בכעדשה נמי יכול ליכנס בפיו וי"ל כלי עץ יוכיחו מה לשאר כלים שכן נעשין אב הטומאה תאמר במפץ כו' פכין קטנים יוכיחו וא"ת מפכין גדולים מלי גמר דלא מטמח מדרס כדנפקח לן בפרק ר' עקיבה (שבת פד: ושם) דכלי חרס חין מטמא מדרס ומטמא טמא מת ושמא

שלא יטמא במעיינות הזב נהי דבשער הזב לא מטמא הנ"מ בשער שמבשר הזב גופיה נפקא לן טומאת שער הלכך בעינן ראוי לנגיעת בשר אבל רוקו דכתיב ביה

כלי חרם המוקף למיד פתיל

סתם כשאר טמאות שבו. ומצאנו בתחלת מסכת אהלות במשנה כלין הנוגעין במת או בכלין הנוגעין במת טמאין טומאת ז', כלין בכלין וכלין בהן, טומאת ערב. נמצא טומאת המפץ לכאורה אם הוא נגע במת או נגע בכלין שנגעו במת טמא טומאת ז׳, ואם נגע בהן, טומאת ערב. נמצא טומאת המפץ לכאורה אם הוא נגע במת או נגע בכלין שנגנו במת טמא טומאת די, ואם נגע בהן, טומאת ערב כטומאת כל הכלים. אמאי, כיון דמפץ במת מן הוב למד נדין בו דיו לבא מן הדין, והוא המפץ במת, להיותו כנדון, והוא המפץ בוב. מה מפץ בוב טומאת ערב שאין טומאת כלי בוב טומאת ז'. אף מפץ במת טומאת ערב ולא טומאת ז'. ופרק', מפץ במת בנזירה שוה למד ממפץ בשרץ, והשרץ למד מן הזב בק"יו. והכי קאמ', מפץ בשרץ מנין ודין הוא ומה פכין קטנין (שטמאין) (טהורין) בזב טמאין בשרץ שנ' וכל כלי חרש אשר יפל מהם אל תוכו וגר', מפץ שטמא בזב שנ' כל המשכב דין הוא שיהא טמא בשרץ, דליכא הכא דין דיו דתויהו ליכא בכלין המטמאין בהן טומאת ז'. ואחרי שלמד השרץ מן המפץ בן הודב בק"י, חור ולמד המת מן השרץ טומאת מפץ בגזירה שוה ולא בק"ו. והוא מפורש בתא מדבי של מה מוא בין מול בין בין בין בין בין בין בין בין מול בין בין מול בין בין מול בין בין מול בין בין מול בין בין מול מול בין מ בפי איזהו מקומן שלובחים בתחילתו א) כי יבר הלמד בק"ו דין הוא שילמד בגזירה שוה. והכי למד, נאמ' במת וכל בגד וכל עור וג', ובשרץ כת' או בגד או עור או שק וגו', מה בגד ועור האמורין בשרץ מפץ טימא בו אף בגד ועור האמורין במת מפץ טימא בו. וחזרנו להקשות על זה הדרך ולומ', אם כן הוא דבר ברור הוא כי הלמד בגזירה שוה מופנה צריך להיות הדבר ההוא הלמד והמלמד, שאם הוא מופנה בצד אחד לבדו ובצד אחד צריך, בא לגופו, רב יהודה אמ' שמואל משום רי ישמעאל, לרבון למדין ומשיבין, מופנה משני צדרין, לדברי הכל למדין ואין משיבין, ואלו הדברים מבוארין במסכת נידה פ׳ המפלת חתיכה באר היטב. ואוקימ׳ דמופנה משני [צדרין] הוא כי בגד ועור הכת׳ בין בשרץ בין במת

ניחל ליה למינקט פכין קטנים שטהורין מכל טומלת זב: שמהורין בזב. חימה מנ"ל

כענין שמטמא בזב היה מטמא במת כמו שהזב נגע בתוכו כדאמרינן (ת"כ פרשה מצורע) איזהו מגע שהוא

א) דברי רבינו צ"ע לכאורה דהא בלא"ה כבר אמר ר"י שם דבכל התורה כולה למדין למד מלמד לבד מקדשים וע"ש.